ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΘΥΜΗΣΗ

Τῆς **Μαρσελίνας Ντεμπὸρντ Βαλμόρ**

Ὅταν ἐχλώμιασε ἄξαφνα καὶ σὲ μισοειπωμένα
λόγια ἡ φωνή του σβύστηκε μιὰ ἀξέχαστη βραδειὰ
τρεμάμενη, ὅταν ἄπονα μὲ βλέφαρα ὑγρωμένα
τὰ μάτια του μὲ πλήγωσαν πικρὰ μὲς στὴν καρδιά·
ὅταν φωτίστηκε ἡ γλυκειὰ μορφή του ἡ ἀγαπητή μου
σὰν ἀπὸ μιὰ φλόγα ἄσβυστη μὲ τῆς ὀργῆς τὸ χρῶμα
ζωγραφιστὴ ἀπομένοντας βαθειὰ μὲς στὴν ψυχή μου
δὲ μ' ἀγαποῦσε πειά, μὰ ἐγὼ τὸν ἀγαποῦσα ἀκόμα...

ΕΛΕΓΕΙΟ

(Τῆς ἰδίας)

Ἴσως μιὰ μέρα μὲ γλυκειὰ φωνὴ καὶ ραγισμένη
νὰ μὲ ξυπνήσῃ στὰ μικρὰ τὰ κυπαρίσσια κάτου
μετανιωμένος· τότε ἐγὼ βαθειὰ στὴ γῆ κρυμένη,
πειὸ εὐτυχισμένη πειὰ ἀπ' αὐτόν, θ' ἀκούσω τὴ λαλιά του.
Ἀργὰ ἀπ' τὴ ράχη θὰ τὸν δῶ σκυφτὸς νὰ κατεβαίνῃ
κι' ἀφοῦ μὲ κράξῃ ἀνώφελα καὶ μάταια περπατήσῃ.
ἐνῷ στὰ πόδια σκλάβα του θἆμαι ἀλυσσοδεμένη,
θὰ κλάψῃ καὶ τὴ στάχτη μου μὲ δάκρυα θὰ ραντίσῃ.
Τότε θὰ μείνω μόνη μου, μὰ παρηγορημένη·
οἱ ἄνεμοι δὲ θὰ σβύσουνε τ' ἀχνάρια σου, καλέ μου.
Ἀπόψε κιόλας ἤθελα νἄμουν στὴ γῆ κρυμένη
κι' ἐκεῖ νὰ τὸν ἐπρόσμενα... Μὶ ἂν δὲν ἐρχόταν, Θέ μου ;...

ΣΤΟ ΤΡΥΓΟΝΙ

Τοῦ **Ρονσὰρ**

Τί λὲς αὐτοῦ, στοχαστικὸ τρυγόνι, ὅλη τὴν ὥρα
πάνω στὸ δέντρο τὸ ξερό ; —Διαβάτη μου, θρηνῶ.
— Ποιόν ; —Τὴ φτωχὴ συντρόφισσα ποὺ λείπει... Ἄχ,πῶς πονῶ,
πεθαίνω ἀπὸ τὴ θλίψη μου... —Καὶ ποῦνε κείνη τώρα ;

— Τὴν ἔπιασε ἕνας κυνηγὸς σκληρὸς μὲ βρόχια,ἀλλοί μου...
Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ τὸν ἄδικο χαμό της τραγουδῶ
καὶ τὸν κακὸ τὸ θάνατο κράζω μὲ πόθο ἐδῶ
ποὺ δὲ μὲ σκότωσε κι' ἐμὲ μαζὶ μὲ τὴν καλή μου.

— Θὲς νὰ πεθάνῃς καὶ νὰ πᾶς ο' αὐτὴ ποὺ σὲ γυρεύει ;
— Ἀφοῦ μαραίνεται ο' αὐτὸ τὸ δάσος ἀργά μου ἡ ζήσι
καὶ τῆς θανῆς τὸ μυστικὸ πάντα μὲ συντροφεύει...

Χαριτωμένα μου πουλιά, πόσο εἶστε εὐτυχισμένα !
Μοιάχη της στὸν ἔρωτα σᾶς δασκαλεύει ἡ φύση
νὰ ζῆτε, νὰ πεθαίνετε πιστὰ κι' ἀγαπημένα.

Μεταφρ. **Γ. Κ.**

Η ΑΓΑΠΗ ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

ΕΡΩΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Πῶς ἀγαποῦν σήμερα. Ὁ σύγχρονος ἔρως. Ὁ ἔρως πάλαι ποτέ. Σελίδες αἰσθηματικῶν μυθιστορημάτων. Ἡ ἀγάπη ποὺ μεθᾷ, καίει, σκοτώνει ! κ.λ.π. κ.λ.π.

Σήμερα πειὰ δὲν εἶνε ἀλλοίμονο τῆς μόδας τὰ ἐρωτικὰ γράμματα. Ἡ μεταβολὴ τῶν κοινωνικῶν συνθηκῶν, ἡ τόσον ἀπότομος καὶ ραγδαία κατὰ τὴν μεταπολεμικὴν ἰδίως περίοδον, ἐπέφερε μεταβολὴν καὶ εἰς τὰ ζητήματα ἀκόμη ποὺ ἀφοροῦν τὸν ἔρωτα, σ' αὐτὰ κυρίως.

Μεταφράζομε παρακάτω ἀποσπάσματα μερικῶν παλιῶν μυθιστορημάτων ποὺ δείχνουν πόσο μεγάλο ρόλο ἔπαιξαν στὸν ἔρωτα μιᾶς γυναίκας ἄλλοτε τὰ ἐρωτικὰ γράμματα, μὲ τί χαρά, μὲ τί ἀπερίγραπτη συγκίνησι, διάβαζε μιὰ ἐρωτευμένη τὸ γράμμα τοῦ ἀγαπημένου της.

Ἡ Σεσὶς ντὲ Βολάνζ, π. χ. ἡ ἡρωὶς τῶν «Ἐπικινδύνων Σχέσεων», μιὰ νέα δεκαπεντε χρόνων ποὺ ἀγαπᾷ γιὰ πρώτη φορά, περιγράφει ὡς ἑξῆς, σὲ μιὰ φίλη της, τὴν ἐντύπωσι ποὺ τῆς ἔκαναν τὰ φλογερὰ γράμματα τοῦ ὑποκόμητος ντὲ Βαλμόν :

«... *Ὅταν γύρισα στὸ σπίτι μου καὶ ἐβγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιό μου ἡ καμαριέρα μου, πῆγα νὰ πάρω τὴν ἄρπα μου. Ἀνάμεσα στὶς χορδὲς βρῆκα ἕνα γράμμα δικό του, διπλωμένο ἁπλῶς καὶ τὸ ὁποῖον δὲν εἶχε κλείσει σὲ φάκελλο. Ὦ ! ἂν ἤξερες τί μοῦ γράφει ! Ἀπ' τὴν στιγμὴ ποὺ διάβασα τὸ γράμμα του εἶμαι τόσο εὐτυχισμένη ποὺ δὲν μπορῶ τίποτε ἄλλο νὰ σκεφθῶ. Τὸ διάβασα τέσσερες φορὲς στὴ σειρά, καὶ ὕστερα τὸ ἔκλεισα στὸ συρτάρι μου. Ἀπ' τὸ πολὺ διάβασμα τὸ ἀποστήθισα, χωρὶς νὰ θέλω, καὶ ὅταν ἔπεσα νὰ κοιμηθῶ, δὲν κατάφερα νὰ κλείσω μάτι μὲ τὸ νὰ τὸν σκέπτομαι. Μόλις ἔκλεινα τὰ μάτια μου, μοῦ φαινότανε πὼς ἤτανε ἐκεῖ μπροστά μου καὶ μοῦ ἔλεγε ὁ ἴδιος ὅ,τι πρὸ ὀλίγου εἶχα διαβάσει στὸ γράμμα του. Μόνον ἀφοῦ πέρασαν πολλὲς ὧρες κατώρθωσα νὰ κλεῶσω μάτι. Καὶ μόλις ξύπνησα — ἤταν ἀκόμη πολὺ νωρὶς — ἐπῆγα καὶ ξαναπῆρα τὸ γράμμα του γιὰ νὰ τὸ ξαναδιαβάσω μὲ τὴν ἡσυχία μου. Τὸ πῆρα στὸ κρεββάτι μου καὶ τὸ γέμισα φιλιά !... Εἶνε κακὸ ἴσως νὰ φιλῇ ἔτσι κανεὶς ἕνα γράμμα, δὲν μπόρεσα ὅμως νὰ συγκρατήσω τὴν ἐπιθυμία μου αὐτή...*»

Τόσο δυνατὴ συγκίνησι δίνει ἕνα γράμμα τοῦ ἀγαπημένου της σὲ μιὰ νέα δεκαπέντε μόλις χρόνων;

Νὰ τώρα καὶ ἄλλο σχετικο ντοκουμέντο.

Ἡ κυρια Μπεργκενχαΐμ, ἡρωΐς τοῦ μυθιστορήματος «*Τὸ Γεράκι*» διάβασε, διηγεῖται, τὸ γράμμα του ἀγαπημένου της, ὅπως διαβαζουν ἡ γυναῖκες ποὺ ἀγαποῦν. Νωχελῶς ξαπλωμένη, μὲ τὸ μέτωπο στηριγμένο στὸ χέρι της, ἔβγαζε μια - μιὰ τὶς κόλλες τῆς ἐπιστολῆς ἀπὸ τὸν κόρφο της ὅπου τις εἶχε βάλει. Ἔπινε μὲ τὰ μάτια της καὶ μὲ τὴν ψυχὴ τὸ δηλητήριο τῶν φράσεων ποὺ ἐκαίγαν. Ἀνέπνεε μεθυσμένη το ἔξαλλο ἐρωτικὸ πάθος τοῦ ἀνδρὸς ποὺ τὸν εἶχε κυριεύσει ὁλόκληρον καὶ ὁ ὁποῖος της ἔγραφε λογια ποὺ ἦσαν σὰν μυρωμένος λιβανωτὸς λατρείας καὶ προσευχῆς.

«... *Ἐγκαταλελειμμενη στὴν μουσικὴ τῶν μελλωδικῶν φράσεων ἡ ὁποῖες τὴν ἐλίκνιζαν μὲ τὸν γλυκύτερο τρόπο, ἐβυθίζετο ὁλόενα περισσότερο σὲ μιὰ τρυφερὴ ὀνειροπόλησι που τῆς ἔφερνε ἕνα ἡδονικόιατο μούδιασμα τῶν αἰσθήσεων. Ἐλουζότανε στὰ μαγικὰ νάματα τοῦ ἔρωτος ποὺ κάθε στάλα των εἶνε κι' ἕνα χάδι... Καὶ ὅταν μιὰ ἀπὸ τὶς λέξεις ἐκεῖνες ποὺ κάμνουν τὶς γυναῖκες νὰ συγκλονίζονται ὁλόκληρες, μιλοῦσε βαθύτερα στὴν ψυχή της, ἔκλεινε τὰ μάτια της καὶ γέρνοντας στὴν πολυθρόνα ἀκουμποῦσε στὰ χείλη της τὸ κρυο χαρτί ποὺ τὴν ἔκαιγε. Νοιωθοντας τὰ γράμματα τοῦ ἀγαπημένου της πάνω στὴν καρδιά της, ἤταν σὰν νἄνοιωθε τὸ ἴδιο τὸ χέρι του πάνω ἐκεῖ· ἀκουμπώντας τὸ γράμμα του στὰ χείλη της ἤταν σὰ νἄνοιωθε τὸ φιλί του. Τὴν ἐφώναζε με ὅλη τὴν δύναμη τῆς ψυχῆς της, μὲ ὅλη τὴν μέθη καὶ τὴν ἔκλυσι τῶν αἰσθήσεών της...*»

Ἔτσι ἀγαποῦσαν ἄλλοτε...

Σήμερα ;... Σήμερα, ἀλλοίμονο, ἔλλειψε κι' ἡ ἀγνὴ ἀγάπη ἀπὸ τὸν κόσμο !...

Ὁ Ἀνέραστος

ἐξάσκησι. Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀνακοινώσουν στὸ παιδί. Ἐπίσης νὰ ἀποφεύγουν νὰ κάνουν ὁποιαδήποτε κριτικὴ ἐπ' αὐτοῦ ἐνώπιόν του.

Ἐρ.— Ἡ κυρία Β. ζηλεύει μία φιλενάδα της. Τὴν καλεῖ γιὰ δυὸ βδομάδες στὸ σπίτι της καὶ τὴν ἀφήνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μόνη της μὲ τὸν ἄντρα της. Εἶνε ἔξυπνο αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἢ ριψοκίνδυνο.»

Ἀπ.— Ἐγὼ δὲν θὰ τὸ ἔκανα γιατὶ ὅποιος πλησιάζει τὸν κίνδυνο δὲν τὸν ἀποφεύγει. Καὶ τὸ κάτω—κάτω τῆς γραφῆς καὶ ὁ καλύτερος σύζυγος εἶνε ἄνθρωπος ἀπὸ κρέας καὶ αἷμα—ἰδίως δὲ ὅταν βλέπεις ὅτι ἡ γυναίκα του τὸν πολυαφήνει μοναχό του καὶ δὲν ἐνδιαφέρεται γι' αὐτόν.

Αὐτὲς λοιπὸν εἶνε ἡ ἐρωτήσεις καὶ ἡ ἀπαντήσεις τῶν ἐξετάσεων τοῦ Σχολείου αὐτοῦ. Ἅμα τὶς ὑποστοῦν μὲ ἐπιτυχία ἡ νεαρὲς μὶς παίρνουν ἕνα Δίπλωμα καὶ τὸν τίτλο τῆς Certified Bride (Δ ι π λ ω μ α τ ο ύ χ ο υ ν ύ μ φ η ς) τὸν τίτλο αὐτὸν C. B. μποροῦν νὰ τὸν βάλουν καὶ στὰ ἐπισκεπτήριά τους ὅπως οἱ κύριοι βάζουν τὸ Δ. Φ. Καὶ δὲν καμαρώνουν λίγο γι' αὐτό.

Λοιπὸν ἐμπρός ! Ὅσοι ζητοῦν τὸ ἰδεῶδες τῆς συζύγου ἂς πᾶνε στὴν Ἀμερικὴ νὰ πάρουν μιὰ «διπλωματοῦχο νύμφη». Ἀρκεῖ νὰ τοὺς βγῇ καλὴ γιατὶ παρ' ὅλα ταῦτα ἡ παροιμία λέει : «Γάμος καὶ κρεμάλα ἐξ οὐρανοῦ», δηλαδὴ εἶνε τυχερά ! ...